

АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ ВДОСКОНАЛЕННЯ ДІЯЛЬНОСТІ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ УКРАЇНИ В СФЕРІ ПРЕВЕНЦІЇ ТА ЗАПОБІГАННЯ КОРУПЦІЇ

Не дивлячись на те, що законодавство про попередження насильства в сім'ї наділяє нас досить широкими можливостями щодо звернення до органів та установ за допомогою у ситуації сімейного насильства, це питання все ще гостро стоїть як соціальна проблема, яка потребує детальнішого вивчення з метою більш ефективного врегулювання.

Отже, на сьогоднішній день проблема домашнього насильства в Україні посідає досить значне місце. Законодавство у сфері протидії та запобіганню домашньому насильству реформується та удосконалюється шляхом розширенням кола повноважень правоохоронних органів, зокрема Національної поліції, щодо врегулювання даної проблеми, однак, воно стане ефективним інструментом захисту від насильства в родині лише за умови широкого доступу до інформації із проблеми профілактики насильства в сім'ї, плідного співробітництва громадських організацій та органів влади й місцевого самоврядування, а також активної протидії кожного з нас в цьому принизливому для людської гідності явищу.

Список використаних джерел:

1. Ожегов С.И. Словарь русского языка / Под ред. члена-корр. АН СССР Н. Ю. Шведовой. – М. : «Русский язык», 1989. – 679 с.
2. Закон України від 07.12.2017 р. № 2229-VIII «Про запобігання та протидію домашньому насильству» // Відомості Верховної Ради (ВВР), 2018, № 5, ст.35.
3. Дмитренко М.І. Попередження насильства в сім'ї: Метод. рекомендації / М.І. Дмитренко, М.В. Тропінін, П.О. Власов. – Дніпропетровськ : Юрид. ін-т МВС України, 2001.

Чурсіна О.І. курсант 2-го курсу ННІ № 3 НАВС
Науковий керівник: кандидат юридичних наук
доцент кафедри публічного управління та
адміністрування НАВС, **Волох О.К.**

ЗАСТОСУВАННЯ ЄВРОПЕЙСЬКИХ СТАНДАРТІВ У СФЕРІ ЗАХИСТУ ПЕРСОНАЛЬНИХ ДАНИХ

Створенням Єдиного державного демографічного реєстру (далі – Реєстр), навіть і з належним ступенем захисту інформації, спотворено концептуальне спрямування і сутність статті 3 Конституції України щодо зобов'язань держави перед людиною як найвищої соціальної цінності, а не навпаки – людини перед державними органами.

Реєстр є, за визначенням, інформаційно-телекомунікаційною системою, в якій здійснюється автоматизована обробка персональних даних. Відтак, законодавство, яким запроваджено цей Реєстр, повинно відповідати правовим (і в тому числі європейським) стандартам у сфері захисту персональних даних.

АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ ВДОСКОНАЛЕННЯ ДІЯЛЬНОСТІ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ УКРАЇНИ В СФЕРІ ПРЕВЕНЦІЇ ТА ЗАПОБІГАННЯ КОРУПЦІЇ

Як відзначено у Доповіді Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини за 2013 рік, практика ведення державою єдиного реєстру, що містив би настільки великий об'єм чутливої інформації про особу, є доволі малопоширеною серед держав – сторін Конвенції Ради Європи про захист осіб у зв'язку з автоматизованою обробкою персональних даних. Як приклад, можна навести Литву, де діє подібний реєстр. Однак і населення цієї держави, і її площа удвічі менші, ніж в Україні. Тому порівняння доцільності ведення таких реєстрів видається нелогічним.

Натомість, якщо звернутись до досвіду інших держав, зокрема Франції, ФРН та Нідерландів, то помітимо, що у жодній з них не передбачено створення аналогів ЄДДР. Більше того, у ФРН взагалі не передбачено створення єдиного реєстру населення [1].

Федеральний Конституційний Суд ФРН ще в 1969 році заявив, що «реєстрація і каталогізація громадян, яка впливає на особистість даних громадян у цілому», несумісні з основним правом на захист людської гідності, на що держава не має права навіть за умови анонімності одержання статистичної інформації (<http://khp.org/ru/index.php?id=1084703792>).

Зазначену думку було розвинуто в рішенні Федерального Конституційного Суду Німеччини 1983 року, присвяченому закону про перепис населення, де вказується, що з правом на інформаційне самовизначення (аналогічне праву на захист персональних даних) є несумісний суспільний порядок, як і підтримуюча його правова система, при яких жодному громадянину невідомо, хто, що, коли і за яких обставин знає про нього. Той, в кого є побоювання стосовно того, що відомості про його відмінну поведінку постійно фіксуються, тривалий час зберігаються, використовуються і передаються, намагатиметься не привертати уваги до своїх дій.

Подібна ситуація наносить шкоду не лише праву окремої людини на розвиток його особистості, але й суспільному добробуту, оскільки самовизначення є основною умовою існування вільного і демократичного суспільства, заснованого на свободі громадян діяти і брати участь в громадському житті. З цього слідує: в сучасних умовах обробки даних вільний розвиток особистості передбачає захист окремої людини від необмеженого збору, зберігання, використання і поширення її персональних даних. Такий захист забезпечується основними конституційними правами. Таким чином, основні права гарантують окремій людині право самостійно приймати рішення про розголошення або використання її персональних даних (1983 BVerfGE 65, 1).

Створення Реєстру з метою захисту національної безпеки та охорони громадського порядку дуже добре вписується у перелік підстав для правомірного втручання у приватність, за змістом пункту 2 статті 8 Європейської Конвенції з прав людини, але в Законі 5492-VI такої мети обробки персональних даних (створення Реєстру) не закріплено. Не можна на

АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ ВДОСКОНАЛЕННЯ ДІЯЛЬНОСТІ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ УКРАЇНИ В СФЕРІ ПРЕВЕНЦІЇ ТА ЗАПОБІГАННЯ КОРУПЦІЇ

свій розсуд визначати мету ведення Реєстру і, відповідно, будувати на основі цього свої подальші висновки.

Згідно ч. 2 ст. 32 Конституції України не допускається збирання, зберігання, використання та поширення конфіденційної інформації про особу без її згоди, крім випадків, визначених законом, і лише в інтересах національної безпеки, економічного добробуту та прав людини.

Але мета обробки персональних даних, згідно Закону № 2297-VI має міститися у законах, підзаконних актах (і т. ін. по тексту статті 6) і відповідати законодавству про захист персональних даних[2].

Визначена у Законі України «Про Єдиний державний демографічний реєстр» [3] мета ведення Реєстру суперечить як законодавству України про захист персональних даних, так і ст. 8 Європейської Конвенції з прав людини та практиці Європейського Суду з прав людини.

Список використаних джерел:

1. Доповідь Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини за 2013 рік // [Електронний ресурс]. – Режим доступу :<http://www.ombudsman.gov.ua>
2. Закон України від 01.06.2010 р. № 2297-VI «Про захист персональних даних» // [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.rada.gov.ua>
3. Закон України від 20.11.2012 р. № 5492-VI «Про Єдиний державний демографічний реєстр та документи, що підтверджують громадянство України, посвідчують особу чи її спеціальний статус» // [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.rada.gov.ua>

Ящук М.А., курсант 2-го курсу ННІ № 3 НАВС
Науковий керівник: кандидат юридичних наук
доцент кафедри публічного управління та
адміністрування НАВС, **Волох О.К.**

ПРАВО НА ПРИВАТНІСТЬ

Згідно Закону України «Про інформацію» до конфіденційної інформації про фізичну особу належать, зокрема, дані про її національність, освіту, сімейний стан, релігійні переконання, стан здоров'я, а також адреса, дата і місце народження (ч. 2 ст. 11) [1]. Конституційний Суд України в абзаці першому пункту 1 резолютивної частини Рішення від 30 жовтня 1997 року № 5-зп відніс до конфіденційної інформації про фізичну особу, крім вказаної, ще й відомості про її майновий стан та інші персональні дані.

Таким чином, Конституційний Суд України вважає, що перелік даних про особу, які визнаються як конфіденційна інформація, не є вичерпним (абзаци 5 і 6 пункту 3.2 мотивувальної частини рішення КСУ від 20.01.2012 р. № 2-рп/2012).